

[Erling Dinesen.]

og til børn under 18 år. Jeg vil gerne anbefale også dette ændringsforslag, og så må jeg i øvrigt endnu en gang beklage, at de fleste af vore forslag er afvist. De må så vente til et politisk bedre tidspunkt, og jeg håber ikke, det varer så forfærdelig længe.

Simonsen: Som hr. Erling Dinesen allerede har nævnt, er det begrænset, hvor stor tilnærmelse der er sket mellem de forskellige synspunkter under udvalgsarbejdet, og derfor var der i og for sig ikke grund til at knytte så mange flere kommentarer til det end dem, vi kom med ved første behandling. Forskellen ved anden behandling er i virkeligheden meget groft sagt den, at nu har vi kun ét lovforslag, hvori de ændringsforslag, som socialdemokratiet fremsatte som et selvstændigt lovforslag i sin tid, for de flestes vedkommende er indarbejdet.

Jeg skal ikke gå i detaljer med de forskellige ændringsforslag ud over nogle af de principielle. For det første er der spørgsmålet om, hvorvidt pædagogerne skulle være omfattet af funktionærloven eller ej. Da gjorde vi ved første behandling opmærksom på, at vi fandt det rimeligt, at pædagogerne opnåede ansættelsesforhold med minimum på funktionærlovens niveau. Jeg tror nok, man har lov til at sige, at drøftelserne i udvalget har givet os en klar fornemmelse af, at dette med at drage pædagogerne direkte ind i funktionærloven støder på mange vanskeligheder, ikke mindst af den grund, at der er tale om en helt anden arbejdstidssituation end for dem, der i dag er omfattet af funktionærloven. Jeg finder ikke, at det ændringsforslag, socialdemokratiet så har stillet i den forbindelse om 15 timers reglen, opfylder betingelserne. Jeg finder videre, at selve ændringsforslagets tilstedeværelse bevirker, at der kan blive tale om forvridninger i forhold til de allerede eksisterende grupper under funktionærloven. Vi har også fået under udvalgsarbejdet, at for en lang række af disse pædagoger er der i virkeligheden tale om en funktionærlignende ansættelse. Men som sagt: konklusionen på dette må være det for os afgørende, at pædagoger får ansættelsesforhold, der er mindst som funktionærlovens, og det ligger i de bemærkninger, som flertallet har tilkendegivet i betænkningen.

Hvad angår spørgsmålet om de af sømandsloven omfattede gruppers ret til at få spørgsmålet om usaglige opsigelser behandlet på samme måde som dem, der er omfattet af funktionærloven, vil jeg kun gøre gældende, at vi er enige i sigtet med socialdemokratiets ændringsforslag. Men jeg tror også, at vi alle sammen kan være enige om, at hvis det havde været hr. Erling Dinesen, der havde været minister, ville han ikke have fremsat et ændringsforslag på et tidspunkt, hvor en kommission, som behandler denne sag, er lige ved at afgive betænkning. Det må være naturligt, at vi afventer, hvad denne kommission når frem til, og derefter foretager den ændring, som bliver nødvendiggjort heraf. Det må trods alt være rimeligt, at eksperter, der er sat til at arbejde med disse ting, får lov til at udtale sig og komme med deres opfattelse af situationen, inden lovgivningen tager endelig stilling til sagen. Det er altså et spørgsmål, som vi kan komme tilbage til, og vi må da sige, at når vi er over denne behandling af funktionærlovforslaget, er det forhåbentlig ikke dermed slut for længere tid. Der må stadig væk være tale om at ajourføre den i forhold til den almindelige udvikling, som finder sted i samfundet.

Med hensyn til socialdemokratiets ændringsforslag om ændrede opsigelsesbestemmelser i forbindelse med sygdom skal jeg henvise til, hvad jeg ved første behandling sagde om denne sag, nemlig at vi i virkeligheden betragter det foreslåede som en forringelse i forhold til den eksisterende bestemmelse i funktionærloven. Vi er, som det også er gjort gældende i betænkningen, enige i, at den dag vi har fået en reform på sygedagpenge- og ulykkesdagpengeområdet, er der behov for at tage denne bestemmelse op til en nyvurdering. Og når vi taler om nyvurdering, tænker vi specielt på spørgsmålet om 120 dages reglen. Nu kender vi ikke lovforslaget om en dagpengereform endnu, og derfor skal jeg ikke foruddiskontere diskussionen, men bare sige dette, at for mig at se kan der være tale om, at hvis vi når frem til et system for en dagpengereform, som nogenlunde følger de retningslinjer, der blev gjort gældende under folketingets redegørelsesdebat herom for et års tid siden, mener jeg, at så nærmer man sig en situation, hvor 120 dages reglen ikke